

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen

verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redactie:

Ds. M. Baan, Zelst; Ds. G. Blom, Meerkerk; Ds. H. C. van der Ent, Katwijk aan Zee; Ds. R. Kok, Nijkerk; Ds. H. van Leeuwen, Urk; Ds. C. Smits, Sliedrecht-Centrum; Ds. D. Slagboom, Dordrecht-Centrum; Ds. M. C. Tanis, Barendrecht; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redactie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13, Meerkerk. Telefoon 01837-357

Administratie:

Joh. van der Lee, Van Eeghenstraat 14, Alphen aan den Rijn, tel. 01720-3814, postrekening 704350, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het pand” te Alphen aan den Rijn. Abonnementsprijs f 6,— per jaar. Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en voor Canada 3 dollar per jaar. Advertenties f 0,20 per m.m. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

Het Lam in heerlijkheid

*En ik zag en zie,..... een Lam, staande als
geslacht.*

Openb. 5 : 6a

Diepe ontroering maakt zich van Johannes meester, wanneer hij hemelwaarts blikst. Zijn oog ontdekt een Lam. Dat Lam was voor hem geen onbekende. Hij had het Lam op aarde leren kennen. Het behoeft daarom aan Johannes niet medegedeeld te worden Wie dat Lam is. Het is zijn Heere Jezus Christus. Jaren geleden was er een band gelegd. Een onverbreekbare band. Johannes leefde toen onder de prediking van Johannes de Doper. Zijn scherpe prediking was bij hem ingeslagen. Hij zag in, dat de bijl reeds aan de wortel van de boom lag en alle boom, die geen goede vrucht voortbracht, zou afgehouden en in het vuur geworpen worden. Johannes ontdekte zijn elende en onvruchtbaarheid. Hij zag zijn zonde en schuld. En toen zijn leraar sprak: „Zie het Lam Gods”, moest hij naar het Lam gaan. Hij werd naar dit Lam uitgedreven. Hij kon niet bij Hem vandaan blijven. En als het Lam Gods heeft Jezus Zich met hem ingelaten. Een onvergetelijk uur beleefde Johannes. Een uur, dat hem altijd is bijgebleven. Vanaf dat uur was hij aan Jezus verbonden. Overal volgde hij het Lam.

Aan de Paasmaaltijd zat Johannes en was getuige van de instelling van het Heilig Avondmaal. In de tekenen, waaronder wij het nu nog vieren, werd Jezus opnieuw als het ware Paaslam aangewezen. Hij heeft gestaan bij het kruis. Daar ging in vervulling: „Als een lam werd Hij ter slachting geleid en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht van zijn scheerders, also deed Hij Zijn mond niet open. Hij is afgesneden uit het land der levenden; om de overtredding Mijns volks is de plaag op Hem geweest”.

Bij het kruis heeft hij opgezien tot Hem, die op het Paasfeest Zichzelf gelegd heeft op het altaar der verzoening. Hij is aanschouwer geweest van Zijn bespotting en verlating, van Zijn smarten en angsten, maar hij heeft ook Zijn triomfwoord gehoord: „Het is volbracht”.

Daarna zag hij het Lam, uit de dood verreezen, staande als geslacht, in het midden van Zijn discipelen. Hij heeft met eigen oren vernomen hoe Hij tot Thomas zeide: „Breng uw vinger hier en zie Mijn handen, en breng uw hand en steek ze in Mijn zijde”. Overtuig u, dat Ik werkelijk het Lam ben. Staande op de berg der verheerlijking zag hij het Lam naar de hemel varen. En sinds het uur van scheiding heeft de Heilige Geest zijn oog verlicht, de

volheid van het heilgeheim Gods tot zaligheid in en door het Lam Gods ontsloten, verklaard en toegepast, zodat hij kon schrijven in zijn brief: „Hierin is de liefde niet, dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons eerst liefgehad heeft en Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor de zonden. Hij, het Lam Gods, is een verzoening voor onze zonden. En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige. Zijn bloed reinigt van alle zonden”.

En ik zag en zie een Lam. Jezus is het Lam. Zo nam Hij reeds in de eeuwige Raad van God een plaats in. Hij is het onbevlekt en onbestraffelijk Lam, Hetwelk naar het woord van Petrus, voorgekend is voor de grondlegging der wereld.

Toen in het hart van God de gedachte oprees om te zaligen, was deze vraag aan die gedachte onafscheidelijk verbonden: Doch waar is het Lam?

Op de vraag van de Vader sprak de Zoon: „Zie, Ik kom, Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen”. Hij werd toen het Lam Gods.

In de zondige wereld werd daarna het Evangelie van het Lam verkondigd. In onze catechismus staat: „Dit Evangelie heeft God Zelf eerst in het paradijs geopenbaard en daarna door de heilige patriarchen en profeten laten verkondigen, en door de offeranden en andere ceremoniën der wet laten voorbeelden en ten laatste is het door Zijn eniggeboren Zoon vervuld.

Het Evangelie, hetwelk het Lam tot inhoud heeft, wordt ons nu, naar de wil van God, zondag aan zondag gepredikt. Hij is het enige zoenoffer. Het Lam, dat de zonden der wereld wegneemt, overneemt en wegdraagt, zodat ze niet meer gevonden worden.

Hebt u nu dat Lam nodig? Is dat Lam uw alles? Uw één en uw al voor leven en sterven? Er is geen zaligheid buiten Hem. Buiten het Lam om kunnen we voor God niet bestaan, noch verschijnen. En die ontmoeting zal plaatsvinden. We reizen immers naar de troon van de Heere. Noodzakelijk is het, dat we onze zonden zien. De Heilige Geest geeft ons daarvoor een open oog. Hij bewerkt ons zo, dat de zonde een last wordt, waaronder we gebukt gaan, waarvan we verlost willen worden. Wanneer dit zo bij u is, dan is er de heilsprediking. Het Lam is de Bereidwillige.

VAN DE ADMINISTRATIE

Het is bemoedigend dat dagelijks de betaling van het abonnementsgeld doorgaat, maar ook tevens dat er velen zijn die er een extraatje bijdoen. De vele kleinere giften die werden ontvangen zijn verrassend. Voor ditmaal mogen wij verantwoorden extra te hebben ontvangen f. 443,50. w.o. van één abonnee uit 's Gr. f. 100,- (inbegrepen zijn abonnementsgeld.) Wij zien uit dat de betaling zo nog een poosje blijft doorgaan. Het liefst zouden wij in het geheel geen herinneringskaart zenden, wat voor de betrokkenen extra kosten medebrengt en voor ons veel werk. Daar het ons niet doenlijk is alle correspondentie te beantwoorden, willen wij allen, die op de één of andere wijze hun liefde tot ons blad uitten, hartelijk dank zeggen. Onze bede blijft, dat de Heere ook bij den voortduur Zijn zegen eraan moge verbinden, en het ons des te meer moge opwekken om te bewaren het pand ons toebetrouwd. Naar reacties van welke aard ook blijven wij uitzien. Ons gironummer is 704350. t.n.v. Adm. „Bewaar het Pand” v. Eeghenstraat 14, Alphen a/d Rijn.

v.d.L.

Hij wil al het uwe overnemen en wegnemen. Hij wil u met God verzoenen. Uw bede zij: „Jezus, Gij Zoon van God, ontferm U mijner”. Deze bede wordt zeker verhoord, want Hij was het Lam Gods, Hij is het Lam Gods en Hij blijft het Lam Gods. Johannes zag het Lam. En hoe zag hij Het? Staande!

Het lag niet machteloos als een overwonnen neer. Hier op aarde werd het voortgesleurd. Ter aarde geworpen. Geslacht. Gedood. Maar nu staat het in de hemel. Als het Lam ging Jezus naar het kruis. Als het Lam naar het graf, maar ook uit het graf de hemel in. Hij staat nu als het Lam in heerlijkheid. Zichtbaar zijn Zijn tekenen, waardoor Hij als het Lam opgebracht was en waarin Hij Zich opgeofferd had. Die tekenen zijn de zichtbare bewijzen van Zijn zegepraal over de dood en al Zijn vijanden. Voor Zijn kerk zijn ze het bewijs, dat er vergeving van zonden is, dat de zaligheid vast ligt in Hem. Want Hij is niet door het bloed van bokken en jonge stieren, maar door Zijn eigen bloed eenmaal ingegaan in het heilighdom en heeft een eeuwige verlossing te weeggebracht.

Welk een troost is dit voor Zijn volk in het strijdperk van dit leven. Men is nu nog ver van de hemel, maar Hij werkt voor de Zijnen in de hemel. Hij is de Voorspreker en de Plaatsbereider.

Johannes' oog is op Hem gevestigd. Hij kan zijn oog niet van Hem afhouden. Daar ziet hij zijn Zaligmaker, zijn Borg, zijn Middelaar. Het Voorwerp van zijn liefde, zijn Lam.

Toen Da Costa de band aan Hem gevoelde heeft hij dit vastgelegd:

Mijn Redder, mijn Goël, mijn Zondevernieler, mijn Meester, mijn Heiland, mijn Heere en mijn God, mijn Onheilverwinster, mijn Levensbezieler! Gezegend, geheiligd, beslist is mijn lot.

Gods Geest bewerkte ons tot die heilsbelijdenis, want ook dan is ons lot gezegend, geheiligd, beslist! Dan zien we in de gang van ons leven met een geloofsoog op het Lam, Dat staat in heerlijkheid, en dat ook voor ons!

M. C. Tanis

De Christinnereis is voor jong en oud

8

Bij het openen van de deur gaf de deurwachter Barmhartigheid gelegenheid haar hart voor hem uit te storten. Zij wenste begiftigd te mogen worden met de genade des geloofs en vergeving van zonden. Want dan alleen zou zij echt blij kunnen zijn in de Heere.

Als bewijs van zijn genegenheid tot het leven der genade waaruit zij sprak, gaf de deurwachter haar voor de tweede maal de rechterhand der gemeenschap. Voor de eerste maal deed hij dat om haar vanuit haar bezwijming op te heffen. Maar bij het tweede geval werd zij door zijn hand gesterkt om binnen geleid te worden. Te mogen gaan door de enge poort was voor haar een geweldige gebeurtenis vanwege al de bestrijdingen en verdenskingen, die daardoor beschaamd werden. Als een gans verslagen geest, die vanuit de stad Verderf tot aan deze poort door zoveel tegenstand moest heen breken, had zij deze ondersteuning nodig. De Knecht des Heeren was dan ook in deze poort gesteld met de opdracht te spreken naar het hart van deze reizigers.

Terwijl de deurwachter deze jeugdige Sioniet zachtens naar binnen leidde, sprak hij tot haar: „Ik bid voor allen, die tot Mij komen, langs welke weg en door welk middel dan ook. Want in de veelheid der onderdanen is des Konings heerlijkheid. Als een echte werf-officier van de grote Koning was hij daarin biddende werkzaam.

Voor hem lag het zwaartepunt in het komen tot de Heere door de enge poort. En in dat komen door de trekkingen van Gods goedertierenheid is zij zonder het te weten, gedragen op de vleugelen des gebeds. De getrouwe knechten des Heeren zijn biddend werkzaam tot uitbreiding van Zijn Koninkrijk.

De huisgenoten, die zich over de komst van Barmhartigheid mochten verblijden, werd het opgedragen door de deurwachter, iets te halen tot haar verkwikking, opdat zij niet gelijk als zo even zou bezwijmen. 't Wonder van binnen te mogen komen als een echte Sioniet, kon zij nog niet verwerken in het geloof.

Maar de geur van een bundeltje mirre, dat met de grootste bereidvaardigheid ter hand gesteld werd, was tot versterking. Deze heerlijke geur was voor haar als de reuk van het Evangelie, een reuk des levens ten leven. Haar hart werd er door verblijd met een innige blijdschap in de Heere.

Zo werden nu Christinne en haar jongens, evenals Barmhartigheid, vriendelijk ontvangen door de Heere van de weg, Die minzaam met hen sprak. Hij bewees het met Zijn liefde: „Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven”. Naar Zijn beloften werden zij vriendelijk getroeteld. En toch waren zij onder dat alles nog bezwaard en bedroefd over hun zonden. Met de blijken van Zijn liefde en de bewijzen van Zijn goedertierenheid hebben wij geen kwaad meer van de Heere te duchten.

Onder al de blijken van Zijn liefde werd de schuld der zonde des te meer gevoeld. Het hart had behoefte aan verzoening door voldoening. Vervrijmoedigd door Zijn vriendelijkheid, zeiden zij tot Hem: „Wij zijn bekommerd vanwege onze zonden en vragen onze Heere vergeffen en verzoeken Hem ons te willen zeggen, wat wij moeten doen”.

„Ik schenk u vergeffenis”, zeide Hij. Met woord en daad; met woorden, door de belofte van kwijtschelding, met de daad door de wijze waarop Ik die heb verworven. De eerste bezegel Ik u met een kus; het tweede door hetgeen u geopenbaard zal worden”.

Op de weg van de waarachtige bekering zal Gods vergevende liefde in Christus bij het licht van de Heilige Geest met steeds meer klaarheid geopenbaard worden in het hart, tot verheerlijking van de Heere en met een hartelijke vreugde in Hem.

Verheugd door al de vriendelijke woorden, die Hij tot deze reizigers gesproken had in de poort, bracht Hij hen bovenop de poort en toonde hun door welk middel zij behouden waren geworden. En zo zou de Middelaar Jezus Christus op de weg, die zij hadden te gaan, met steeds meer klaarheid aanschouwd

worden in Zijn borglijden tot hun vertroosting.

Nu weten zij wat het is te komen tot deze poort, te kloppen aan deze poort, geleid te worden in de poort en gesteld te worden op de poort om met klaarheid te blikken in de verzoening door voldoening.

Daarop liet de Heere van de poort hen een poos vertoeven in een zomerhut beneden en nu begonnen zij met elkander te spreken van hart tot hart.

„O Heere”, riep Christinne uit, „hoe dank ik U dat wij hier gekomen zijn!” Haar hart jubelde in de Heere van verwondering. Het was voor haar een staan in de vrijheid, waarmee de Heere haar had vrijgemaakt, door haar te verlossen uit de greep van zonde, satan en ongelooft.

Maar Barmhartigheid heeft nog veel meer reden om op te springen van vreugde, zoals zij kwam op te merken. Voor haar was het wonder van het komen in de poort wel zo groot!

„Eerst dacht ik”, vervolgde Christinne, „een ogenblik toen ik aan de poort stond, (omdat ik klopte en niemand antwoordde) dat al ons pogen vergeefs was, vooral toen wij dat vreselijk geblaf van die hond hoorden”.

„Maar mijn ergste vrees kwam”, zei Barmhartigheid, „toen zij binnen werd gelaten, en ik alleen achtergelaten. Nu, dacht ik, wordt het woord vervuld, dat geschreven staat: „Twee vrouwen zullen tezamen malen in de molen, de één zal aangenomen, de andere zal verlaten worden”. Ik moest mij inhouden om het niet uit te schreeuwen: Verloren, verloren! En ik had niet de moed andermaal te kloppen, doch toen ik zag wat boven de poort geschreven stond, vatte ik moed. Ik dacht: ik moet kloppen of ik moet omkomen. En zo klopte ik nog eens, maar ik weet zelf niet hoe

ik het deed, want mijn geest zweefde tussen leven en dood”.

„Weet jij niet hoe jij klopte?” vroeg Christinne. „Ik kan u verzekeren, dat uw kloppen zo dringend en krachtig was, dat ik er van opschrikte. Mij dunkt, nog nooit heb ik iemand zo luid horen kloppen. Ik dacht dat ge met geweld had willen binnenkomen en het Koninkrijk stormenderhand had willen overen”.

„Ach”, zo merkte Barmhartigheid op, „ieder zou in mijn geval hetzelfde gedaan hebben. Gij zaagt toch, dat de deur reeds gesloten was en in de nabijheid zich een vreselijke hond ophield. Wie, die even als ik, op het punt was te bezwijken van angst en vrees, zou niet uit alle macht hebben aangeklopt? Maar zeg mij, wat zei de Heere wel van mijn onstuimig kloppen? Was Hij vertoornd op mij?”

„Neen, gelukkig niet! Integendeel! Toen Hij uw vreselijk geweld hoorde”, vertelt Christinne, „glimlachte Hij op de minzaamste wijze, ik geloof, dat uw doen Hem welbehagelijk was, want Hij toonde in 't minst geen ongenoegen”.

„Maar het verbaast mij, dat hier zulk een hond is. Indien ik dat eerder had geweten, de moed zou mij hebben ontbroken om mij hier te wagen. Maar nu zijn wij binnen en mijn hart is vol blijdschap”.

Wat Barmhartigheid bij het komen tot de poort en bij het staan voor een gesloten poort nog steeds geheel verborgen was, is haar nu geopenbaard. De Heere heeft haar beproefd en nu is het gebleken dat haar keus echt en haar hart recht werkzaam was in het komen tot de Heere. En zo is door de beproeving haar innerlijk leven tot wasdom gekomen.

Maar die verschrikkelijke hond is voor haar nog een ergernis. „Ik zal, zo sprak zij, „zodra de Heere tot ons wederkeert, eens vragen waarom hier zulk een gevaarlijke hond rondloopt op Zijn grond. Hij zal mij, hoop ik, die vraag niet ten kwade duiden”.

Nijkerk

R. Kok

De waarheid van schepping en val

15

„De belijdenis in geding”

We hebben de laatste tijd enkele opmerkingen gemaakt over, wat Prof. Kuitert ten aanzien van de uitleg van de Bijbel geschreven heeft in „Verstaat gij wat gij leest?”. Daarin zagen we op wat voor wijze het bestaan van Adam in twijfel getrokken wordt. Misschien komt bij deze of gene de vraag wel op, hoe Prof. Kuitert dit rijmen kan met de belijdenis. In het midden van de Gereformeerde Kerken geldt officieel toch altijd nog de binding aan de Gereformeerde belijdenisgeschriften. En de schrijver van het door ons besproken boekje is door zijn handtekening aan deze belijdenis verbonden. Wij kunnen, als we dit boekje lezen, niet voorbijgaan aan de crisis rondom de belijdenis, die zich de laatste tijd voltrekt binnen de Gereformeerde Kerken. Levensgroot komt dedie crisis openbaar voor ieder, die dit boekje peilt — en niet alleen dit boekje maar ook andere lektuur uit dezelfde kring afkomstig.

In feite rekent men af met het oude Schriftgeloof. Ongetwijfeld wil Prof. Kuitert daar niet van weten. Met nadruk zegt hij zelfs schriftgetrouw te zijn. Die schriftgetrouwheid bestaat dan voor deze hoogleraar in het vasthouden van de inhoud van de Bijbel, zoals deze door hem verstaan wordt. Welnu, tot die inhoud behoort niet volgens dit verstaan het bestaan van Adam.

Ieder voelt dat zo juist het geloof in de Heilige Schrift ondergraven wordt. Immers de Schrift Zelf bepaalt de waarheid en niet zijn verstaan van die Schrift. Wij zijn er diep van overtuigd, dat nodig is het persoonlijk, geestelijk verstaan van Gods Woord. In de kringen van de Gereformeerde Kerken is dit maar al te vaak niet benadrukt. Maar dan niet zoals Prof. Kuitert dit leert. Daarmee komen we terecht in het moeras van een willekeur, die voorbij-

gaat aan de erkenning van de Schrift vóór alles als Gods Woord.

Daarom moeten onze ogen geopend zijn voor de crisis rondom de gereformeerde belijdenis. Het is hier van tweeën één: of men spreekt openlijk deze belijdenis tegen, óf men neemt deze gedachten terug en onderwerpt zich aan de belijdenis.

Het geloof in de Heilige Schrift als Gods Woord is duidelijk uitgesproken in de belijdenis. Reeds enkele malen hebben we gewezen op de artikelen over Gods Woord in de Nederlandse Geloofsbelijdenis.

Artikel 3 tot en met 7 spreken een duidelijke taal. Zondag 3 van de Heidelberger Catechismus spreekt ook naar dat Woord over onze eerste voorouders Adam en Eva in het Paradijs. Al te dwaas is de gedachte, dat hier aan „leermodellen” is gedacht. Het behoeft geen betoog, dat de opstellers eenvoudig naar de Schriften Adam en Eva als werkelijke personen hebben voorgesteld. Trouwens is de werkelijkheid van de ellende een vraag, als de werkelijkheid van Adam en Eva een vraag zou zijn.

In deze belijdenis wordt vertolkt wat de kerk gelooft tot eer van God en tot zaligheid der ziel. Hier wordt het „amen” uitgesproken op de openbaring Gods in Zijn Woord. Dat wil niet zeggen, dat in de belijdenis alles gezegd is of dat deze een Goddelijk geschrift is. Gods Woord staat vóór de belijdenis. Er is altijd beroep mogelijk als men meent, dat die belijdenis niet overeenstemt met Gods Woord. Maar juist omdat de kerk in de belijdenis Gods Woord belijdt is deze een „banier van de hemelse leer”. Nooit mag en kan daarom gedoogd worden, dat van de belijdenis afwijkende gedachten vrijuit op het erf van de kerk

verkondigd worden, zonder dat eerst in de kerk bewezen is, dat deze gedachten overeenkomstig Gods Woord zijn.

De remonstranten hebben vóór de Dordtse Synode (1618-'19) geprobeerd hun afwijkende leer in te dragen in de kerk, terwijl zij beweerden dat de belijdenis niet vast en bondig is. Zij wilden rustig hun leringen leren en dan een vriendelijke konferentie houden over de verschillen. Onze vaders hebben daartegenover de belijdenis gesteld als een norm voor de zuivere leer, omdat zij wisten in die belijdenis Gods Woord te belijden. Hier kan ook gewezen worden op de woorden van Calvijn: „De ware en wettelijke regeling der kerk wordt vooral gevonden in de gemeenschap der leer. Anders zal zich in de kerk veel eer de gedaante van Babylon dan van Gods heilige stad vertonen”.

En wat gebeurt er nu? De van de belijdenis afwijkende gevoelens worden door Prof. Kuitert en anderen vrijuit verkondigd. Zo gaat het afbraakproces in de Gereformeerde Kerken door. In de Hervormde Kerk heeft men eerst — naar het woord van Ds. G. Boer van Katwijk aan Zee — de belijdenis tijdgebonden verklaard en daarna Gods Woord. In de Gereformeerde Kerken gaat het zo ongeveer andersom. Eerst het Woord Gods tijdgebonden en nu komt de belijdenis aan de beurt. Prof. Augustijn heeft al een rede gehouden over de binding aan de belijdenis, waarin hij deze binding naar de oorspronkelijke opzet van de belijdenis verwerpt. Geen wonder voor iemand, die ook het historisch bestaan van Adam in twijfel trekt en Genesis 1 de „mooiste manier” noemt „om te vertellen, dat wij zelf voor onze eigen daden aansprakelijk zijn”.

Al met al is de nieuwe benadering van Genesis 1-3 een openbaring van de nieuwe koers, die de Gereformeerde Kerken steeds meer in een ruimte brengt van allerlei dwalingen. Een kerk, die de belijdenis niet handhaaft, klaagt zichzelf aan en wordt overgeleverd aan de leer-vrijheid.

Wellicht denkt iemand, dat het geen zin heeft in onze kringen over deze dingen te schrijven. Vergis u niet, want deze geest is verder doorgedrongen dan tot in de Gereformeerde Kerken. „Er dreigt een geest van diepe slaap op ons gereformeerde volk te vallen”, schreef wijlen Prof. J. J. v.d. Schuit korte tijd vóór zijn sterven. En hij schreef dit in verband met deze dingen. Laten we toch niet denken, dat dit ons niet bedreigt. We hebben de wacht te betrekken bij het erfdeel, door God geschonken. En dat niet in een dode wettische ijver voor de zuivere leer. Vanwege de waarheid strijden is nog iets anders dan alleen voor de waarheid strijden. Maar de goede strijd kan om 's Heeren wil Gods Woord niet overgeven aan dit ontbindingsproces.

D. Slagboom

Attentie:

Devaluatie van de Woordverkondiging

Het vreemde woord „devaluatie” wordt gebruikt voor iets dat minder waarde krijgt. Zo spreken wij wel over de devaluatie van het geld. Het geld krijgt dan minder waarde. Velen vinden dat erg, er wordt dan ook veel over gesproken. Maar veel erger is echter de devaluatie van de Woordverkondiging! De verkondiging van het eeuwig blijvend Woord van God schijnt steeds minder waarde voor de mens te krijgen. De vraag naar het natuurlijke brood beheerst het leven veel meer dan de vraag naar het geestelijke, het hemelse brood. Zes dagen is de mens bezig om te werken voor het natuurlijke brood en als er dan één dag komt om biddend werkzaam te zijn met het oog op dat geestelijke hemelse brood, dan is die éne dag vaak nog te veel, en wordt de vraag gesteld: waarom zijn er feitelijk twee kerkdiensten op de zondag, waarom kunnen wij niet volstaan met één morgendienst. Waar-

om wordt er in onze kerkdiensten zo véél en zo lánge gepreekt? Kan de gemeente niet meer aan het woord komen door een gezamenlijk gesprek, door een gezamenlijke liturgische handeling, door meer muziek en zang?

De intensie van al dat vragen kunnen wij niet anders zien dan als een verdringen van het Woord van God, een devaluatie van de Woordverkondiging!

Helaas wordt aan dat geesteloos verlangen al meer en meer voldoening gegeven. De kerkdiensten worden al meer en meer verkort. Liturgische handelingen, muziek, zang en... spel nemen vaak zóveel tijd in beslag, dat er voor de eigenlijke Woordverkondiging maar heel weinig tijd overblijft.

In hoevele kerkdiensten heeft men voor catechismusprediking al niet wat anders uitgedacht. Een causerie over dit of over dat. Onderwerpen over de Bijbel en de natuurwetenschap schijnen ook al zondagsavonds behandeld te worden, en dat in een tijd dat de fundamentele waarheden al meer en meer zijn zoekgeraakt. Devaluatie van de Woordverkondiging zien wij ook in het feit dat de z.g. weekdiensten reeds lang zijn afgeschaft. Het gaat niet meer! Daar is geen belangstelling meer! Daar is geen behoefte meer.....! Deze devaluatie zien wij óók in het feit dat voor onze Bid- en Dankdagen ook geen belangstelling meer schijnt te zijn. Zij worden op vele plaatsen niet eens meer gehouden of men heeft de zondagavond-dienst er voor in de plaats gesteld.

Waar vroeger twee diensten werden gehouden wordt nu maar één dienst gehouden, of men gebruikt de morgen of middag-dienst voor een z.g. kinderdienst met presentjes voor de zieken en bejaarden.

Onze tweede feestdagen schijnen ook hun tijd te hebben gehad. Wordt er op de tweede feestdag nog een dienst gehouden, dan richt men die in tot een z.g. gezinsdienst met veel muziek en zang.

Wat voor aannemelijkeks u van dit alles ook zou willen zeggen, in wezen komt het toch hierop neer, dat dit alles een symptoom is van de devaluatie van de Woordverkondiging! De Woordverkondiging, die toch niet anders bedoelt dan de ambtelijke opening en sluiting van het Koninkrijk der hemelen (cat. zondag 31).

Meer dan ooit mag in onze tijd het Woord van God dan wel doorklinken: „Werkt niet om de spijs die vergaat, maar om de spijs die blijft tot in het eeuwige leven”! En dan worden wij in onze geesteloze tijd op het Woord van God en de verkondiging daarvan teruggeworpen.

De rijkste schat, die de Heere aan Zijn kerk gegeven heeft, is het Woord!

Dat Woord heeft de Heere aan Zijn kerk toevertrouwd om het te bewaren en om het te verkondigen!

Om het te bewaren tegen allerlei onzuiverheid van leer en vertaling, tegen allerlei bedektelijke omvorming van woorden, die de zaken van het geloofsleven zouden aantasten.

Om het te bewaren in een tijd als de onze, waarbij aan het Schriftgezag al meer en meer geweld wordt aangedaan. Om zich te wapenen tegen alle boze raadslagen, die tegen Gods Heilig Woord bedacht worden.

Beseft de kerk haar roeping ten deze, hoe zou de kerk dat Woord dan in handen kunnen geven van hen, die dat Woord niet voor de volle honderd procent als het geïnspireerde Woord van God aanvaarden? Hoe zou de kerk dan zulk een vertaalde Bijbel op de kansel durven leggen, waarin geschreven staat: „Indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal over hem toedoen de plagen die in dit boek geschreven zijn”?

„Houdt wat gij hebt”, zo zegt de Heere, „opdat niemand uw kroon rove”. En die kleine gemeente van Filadelfia werd geprezen omdat zij ondanks haar kleine kracht, het Woord van God had bewaard.

Woord-verkondiging! niet alleen in de prediking des Woords maar ook in ons psalmgezing!

Ook onze psalmen vormen een deel van het Woord van God. Vandaar dat de kerk van vroeger tijden zich steeds tegen het zingen van „menselijke gezangen” heeft gekeerd. Ook

ons zingen in Gods huis vormt een onderdeel van de Woordverkondiging!

Devaluatie van de Woordverkondiging treedt daarom ook dán naar voren, wanneer men in onze kerken maar zingen zou wat ons in een nieuwe berijming wordt voorgelegd. Heeft de kerk ook ten deze haar roeping vervuld en het Woord van God in de berijming van onze psalmen bewaard? Gaat de kerk vrijuit om zonder meer een psalmberijming te prijzen en te zingen, waarvan één der dichters om zijn z.g. „schuttingtaal” moest worden gelaakt. Vergeten wij maar niet dat de Heere een ja- loers God is op Zijn eer, en dat geldt ook tenopzichte van Zijn Woord, de verkondiging van dat Woord en het zingen van Zijn Woord. Vergeten wij maar niet dat bij elke devaluatie van de verkondiging van Gods Woord nog steeds geldt: „Zij hebben des HEEREN Woord verworpen, wat wijsheid zouden zij dan hebben?”

M. Baan.

Een indrukwekkende begrafenis

Deelden we in het vorig nummer van ons blad iets mede over het vergaan van de kotte 204, verleden week maandag heeft de begrafenis plaats gehad van drie der vijf vermisten en wel van de schipper en zijn zoon en van één der knechts. De jongere zoon van de schipper en de andere knecht zijn nog niet gevonden. Geve de Heere, dat de zee hen wedergeve.

De belangstelling bij de begrafenis was groot. De rouwdienst werd gehouden in de Jachiboazkerk en werd door ons geleid. Wij spraken over Job 5:18: „Want Hij doet smart aan en Hij verbindt; Hij doorwondt en Zijn handen helen”. Aan het graf over Jes. 46:10: „Mijn Raad zal bestaan en Ik zal al Mijn welbehagen doen”.

Na de rouwdienst voerden nog het woord Ds. E. du Marchie van Voorthuyzen en de burgemeester.

Ondersteune de Heere ook verder de beproefde families. Nemen we de ernstige roepstem ter harte, want ook onze levensdraad kan elk ogenblik worden afgesneden. En dan? Zijn we bereid?

„Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop”.

Urk

H. van Leeuwen

Evangelisatie

2

Van de roeping tot de evangelisatiearbeid, van de bekwaming, leiding en onderwijzing door de Geest des Heeren, wordt vaak zo weinig gehoord.

We bekwamen onszelf, de wetenschap geeft ons welomschreven richtlijnen.

Men spreekt thans van evangeliseren als een specialiteit.

Er is een georganiseerde en gevarieerde evangelisatie, al of niet met bepaalde structureringen. Er wordt geschreven over het goed of slecht functioneren, afhankelijk van onze activiteit en studie.

De mens van vandaag roept en bekwaamt zichzelf. Door kursussen te volgen in gesprekstechniek en methodiek; door trainingsavonden, instructie-weekends bij te wonen enz. wordt men gevormd tot kerkelijk werker en toegerust tot evangelist of evangeliste.

Vanzelfsprekend is studie, het onderzoek van Gods Woord nuttig en noodzakelijk.

In het bijzonder voor diegenen die van 's Heeren wege tot het ambt geroepen zijn. Gods volk betuigt met de psalmdichter: Hoe lief heb ik Uw wet! Zij is mijn betrachting de ganse dag. Doch een studie om vaardig over de Bijbel te kunnen spreken, wil nog niet zeggen dat 's Heeren Geest vaardig over ons is om met ernst te spreken over een eeuwig wel, of een eeuwig wee. Zo vaak wordt in de evangelisatie gemist dat God van Zijn recht geen afstand kan doen, dat de rechtvaardige God de zonden moet straffen met een eeuwige vervloeking. Natuurlijk mag ook nooit ontbreken dat er een Weg tot verlossing is, doch, begint het evangelie in feite niet met de verkondiging der Wet?

Voor de verbrokenen onder de Wet Gods is

het evangelie een blijde boodschap, deze zieken hebben behoefte aan een medicijnmeester.

Helaas hebben velen het te druk met de specialisatie. Het grondige organiseren van de evangelisatie-arbeid loopt al meer uit op een specialiseren. Wij lezen o.a. dat „toeristische (evangelische) deskundigen” een bespreking hadden met de A.N.W.B. over het plaatsen van kerken langs de weg voor de zondagautomobilist. Specialisten voor de recreatie, voor de woonwagenbewoners, voor de studenten en ga zo maar door, tot een pastoraat onder de homofielen toe. Wij vragen: hebben deze mensen dan allemaal een apart evangelie nodig? Tollenaren werden zelfs waardig gekeurd het evangelie te verkondigen.

Nu is het vanzelfsprekend geen bezwaar dat alle bevolkingsgroepen, waar en in welke omstandigheid zij zich ook bevinden, het evangelie wordt verkondigd.

Doch is het niet voldoende Gods Woord in Zijn eenvoudigheid en klaarheid aan allen te brengen? Zonder onderscheid?

Wat wij in „Jong Gereformeerd” lezen over het pastoraat onder homofielen, heeft in feite niets meer met de evangelieverkondiging uit te staan.

Toen een Haags predikant gevraagd werd of hij verwachtte: „dat de kerk in de toekomst een homofiele verhouding zou bevestigen”, antwoordde deze o.a.: dat de „pastor” „geen recht had zo’n verhouding lager te waarderen dan het huwelijk”..... Hiervan zegt Gods Woord: Wee de nietige herder. Arme schapen!

Wij hebben geen bezwaar tegen het zingen van geestelijke liederen, toch kan ook van bepaalde zangdiensten een gevaarlijke invloed uitgaan, wij bedoelen o.a. het gezongen evangelie (met daverend applaus), al of niet oekumenisch.

Gods Woord leert dat Zijn knechten, de gezonden profeten, gedood en vervolgd werden. Wij hebben hierboven ter inleiding maar één en ander aangestreept en is een nadere uiteenzetting, vooral in deze tijd van aktivisme op het gebied der evangelisatie, zeer gewenst en nuttig. Nodig is het b.v. eens stil te staan bij: Wat is het evangelie? wat is evangeliseren? wie evangeliseert? aan wie wordt geëvangeliiseerd? en waarom wordt geëvangeliiseerd?

A.B.

Voor de jeugd

Beste jongelui,

Het is nu maandag morgen. De zondag, de dag des Heeren, is weer voorbij. Ik schrijf met nadruk de „dag des Heeren”. Want de zondag is geen dag van mij en van jullie, maar van de Heere. Hij wil dan ook, dat we die dag in Zijn dienst zullen besteden. Dat houdt onder andere ook dit in, dat we op die dag „naars-tig” naar Gods huis gaan. D.w.z. twee keer gaan, als dit mogelijk is. Doch het ziet niet alleen op het aantal keren dat we naar de kerk moeten gaan, maar ook op de gezindheid waarmee we moeten gaan. Het is niet zo, dat als ik maar aan het getal voldoe, dat het dan wel in orde is. Want dat kan nog op zo heel veel verschillende manieren gebeuren. We kunnen opgaan omdat we moeten. Vader en moeder willen dat nu eenmaal en daar is toch niets tegen in te brengen. Nu, dan ga je maar, wat moet je anders? Als de gezindheid zo is, dan deugt daar natuurlijk niets van. Als het goed is, moet men uit behoefte gaan. Daar is men niet te jong voor. Ook als men jong is, kan die behoefte er zijn om in Gods huis te verkeren. Nu, je kunt nergens beter zijn.

Ik reken er dan ook op, dat jullie ten deze gedaan hebben wat van je verwacht mag worden. De stroom van hen, die God en Zijn dienst de rug toekeren, wordt gaande breder. De protesten van vele voorgangers worden helaas, gaande zwakker. De diensten worden gaande korter.

Wanneer je in Gods huis komt, dan kun je daar van alles beleven. Ik denk ten deze aan een brief van een vriend uit E. Deze was het opgevallen, dat de gemeente door de do-

minees verschillend wordt aangesproken. Veel dominees, en vooral de jongeren, spreken de gemeente aan als: Geliefden in onze Heere Jezus Christus. Of: Gemeente van onze Heere Jezus Christus. Of: Gemeente des Heeren. Oudere predikanten doen dat niet, die zeggen net als bij de Gereformeerde Bond en bij de Gereformeerde Gemeenten: Geliefde gemeente. Of: Geliefde luisteraars. Of: Broeders en zusters. Of: Mijne hoorders.

Het eerste komt onze vriend wat voorwerpelijk voor. Hij houdt het maar liefst bij het laatste. Hij wilde echter wel weten hoe ik daarover denk.

Dat is met een enkel woord niet zo gauw te zeggen. De aanspraken, die onze vriend heeft aangehaald, zijn nogal verschillend. Ze zijn met nog meerdere te vermenigvuldigen. De ouderen weten wel dat er vroeger soms een heel verhaal van gemaakt werd. Men sprak dan de gemeente aan als: Geliefden in onze Heere Jezus Christus en al degenen, die met ons zijn samengekomen om Gods Woord te horen en Zijn heilig aangezicht te zoeken.... Zo zal het nu, denk ik, niet veel meer voorkomen, hoewel de aanspraak wel „onderscheidend” is. Ik bedoel: er komt wel in uit, dat men er van meet af aan rekening mee hield, dat er twee soorten mensen in de kerk zitten, namelijk bekeerden en onbekeerden.

Dat de aanspraken verkort zijn, is op zichzelf niet verkeerd. Als men de gemeente aanspreekt als: Geliefden in onze Heere Jezus Christus e.d., dat is op zichzelf ook niet verkeerd. Want als je de brieven van Paulus leest, dan doet hij dat ook zo. En als Paulus het zo deed, een man „vol des Heiligen Geestes” dan zal niemand hem daarom „voorwerpelijk” durven te noemen.

Als Paulus nu de gemeente aanspreekt als „Geliefden Gods en geroepen heiligen” (Rom. 1 : 7); „Gemeente Gods, die te Korinthe is, geheiligden in Christus Jezus, geroepen heiligen met allen, die de Naam van onze Heere Jezus Christus aanroepen in alle plaats, beide hun en onze Heere” (1 Kor. 1 : 2); zie verder alle opschriften van zijn brieven, hoe ziet hij dan de gemeenten? Ziet hij dan die gemeenten met al haar leden, hoofd voor hoofd, als zodanig?

Ik geloof het niet. Want uit de brieven zelf blijkt, dat er in die gemeenten leden waren, die uit het midden der gemeenten moesten worden weggedaan vanwege hun onchristelijke levenswandel.

Waarom spreekt hij dan toch die gemeenten als zodanig aan? Niet omdat hij de leden daarvan hoofd voor hoofd zo ziet, maar omdat zij krachtens hun belijdenis zo „behoren” te zijn. Als ze niet zo zijn, dan is het met die leden niet in orde. Dan moeten ze zich bekeren.

Op de noodzakelijkheid daarvan wordt in de brieven van Paulus terdege aangedrongen.

Wanneer men daarom de gemeente vandaag nog zo aanspreekt, dan is daar objektief niets tegen in te brengen, als men dan ook in de prediking maar goed laat uitkomen dat niet alle mensen, die zo zijn aangesproken, nu ook metterdaad zo zijn. En daar wringt nu juist de schoen. Want die dominees, die de gemeente zo voluit aanspreken als: Gemeente van onze Heere Jezus Christus” zijn dikwijls (ik zeg niet altijd) dominees van de voorwerpelijke richting. Niet dat „voorwerpelijk” verkeerd is, maar er ontbreekt wat aan, en dat is de onderwerpelijke toepassing. Men krijgt dan de idee na zo’n kerkdienst: we horen er allemaal bij. En dat is het gevaarlijke. Dat zit dus niet in de aanspraak als zodanig, maar in de uitwerking van de preek.

„Andere” predikanten zijn daar zo benauwd van en spreken de gemeente daarom meer realistisch aan. D.w.z. zij willen in hun aanspraak tot uitdrukking brengen, dat men de gemeente niet ziet zonder meer als een vergadering van ware gelovigen, hoofd voor hoofd. En ik geloof dat dit juist is. Want in elke gemeente zit kaf onder het koren. Dat moet ook in de prediking goed tot uitdrukking komen. Niemand mag worden vastgezet op valse gronden. En dat gebeurt maar al te veel. Want het is bij velen zo: Als men gedoopt is, belijdenis gedaan heeft, trouw het Heilig Avond-

maal viert en netjes leeft, dan is het voor tijd en eeuwigheid wel in orde, terwijl het gevaar aanwezig is, dat men het in werkelijkheid nog niet verder bracht dan de rijke jongeling.

Anderzijds, de eerlijkheid gebiedt ons dit ook te zeggen, garandeert een aanspraak als: Geliefde toehoorders, e.d., nog geen preek waarin het onderscheid tussen dood en leven goed naar voren komt.

Niettemin ben ik blij dat onze vriend deze dingen heeft opgemerkt. Misschien zijn er wel meer jeugdigen, die dat is opgevallen. Aan het eind zou ik echter dit willen zeggen: Laten onze jonge mensen, een ieder voor zich, er naar staan om eerlijk zalig te worden. Dan laat men zich iets niet aanpraten door een mens, maar dan wil men het van God uit weten. „Doorgrond mij, o God! en ken mijn hart; beproef mij en ken mijn gedachten; en zie of er bij mij een schadelijke weg zij, en leid mij op de eeuwige weg”, Dan wil de Heere ook jonge mensen leren wat tot hun zaligheid van node is.

Dat is uiteindelijk niets anders dan het geloof in de Heere Jezus Christus. Daarover misschien een volgende keer iets meer in verband met een vraag van een meisje van veertien jaar.

Jullie vriend Ds. H. C. v.d. Ent.

DORDRECHT

Ver. voor chr. onderwijs op reformatische grondslag.

Gevraagd per 1 augustus a.s. aan de Ds. BAL-THAZAR LYDIUSSCHOOL VOOR MAVO:

2 LERAREN

ieder voor 29 lessen, van wie één met tekenen L.O. of studierend ervoor.

1 LERAAR

GYMNASTIEK voor 4 lessen op woensdagmiddag.

Sollicitaties aan de sekretaris: L. Alderlieden, Keplerweg 54, Dordrecht. Tel. 01850-32069.

Inlichtingen bij de directeur: C.J. Hartog, Valeriusstraat 3, Dordrecht.

Tel. huis: 01850-36156

Tel. school: 01850-42020

POEDEROIJEN (Bommelerwaard)

Het bestuur van de Ver. tot het verstr. van L.O. op Ref. grondslag vraagt met ingang van 1 aug. a.s. een

ONDERWIJZERES

voor klas 1 en 2 (3 leerkrachten) Geref. Gemeente, Chr. Geref. of Herv. Geref.

Zij, die dit jaar examen doen, kunnen mee solliciteren. Br. met voll. inl. aan de Voorz. Wijnand Bok, Maasdijk 36, te Poederloijen. (telef. 04187-358)

DE ZESDE ZENDINGSDAG

Zo de Heere wil en wij leven, hopen wij op zaterdag 17 mei 1969 de zesde zendingsdag van de Mbuma-zending te UTRECHT te houden. Plaats: Margriethal, telef. 030-16421, in het Jaarbeursgebouw aan de Croeselaan. Aanvang: half elf.

Agenda:

Voorzitter A. de Redelijkheid, Den Hulst (Ov.), openingswoord.

Ds. Donald MacLean te Schotland

Ds. C. Smits te Slidrecht (vertaler)

Ds. M. van Beek te Opheusden

Ds. S. de Jong te Houten

Pauze

Ds. P. J. Dorsman te Staphorst

Ds. L. Gebrard te St. Philipsland

Ds. A. de Waard te Kinderdijk

Afscheidswoord aan Ds. C. Smits

Ds. J. van Prooijen te Stavenisse, slotwoord

Te bereiken vanaf Centraal Station met stadsbus 10.

Het Bestuur

P.S.

Wij plaatsen onze advertenties thans slechts één maal.

Noteer daarom s.v.p. de datum.